

endut vius dins la memòria el contorns fantasmagòrics de Can Roig. El pas del temps ha marcat les seves urpes en un edifici singular construït per l'arquitecte Simó Cordoní a principis del segle xx, i que va conèixer la seva edat d'or quan la vall camprodonina era la destinació d'estiueig muntanyenc per a la burgesia barcelonina. Habilitat com a hospital de campanya durant la Guerra Civil, va quedar deshabitat en acabar la contesa i darrerament el seu deteriorament es preveia irreversible. Tanmateix, l'Ajuntament ha arribat finalment a un acord amb els propietaris amb la finalitat de rehabilitar l'edifici i donar l'ús que es mereix a una de les múltiples joies que el modernisme va bastir a la nostra comarca.

LA SELVA

joan domènech

Sils: l'estany i l'entorn | Enguany se celebren els deu anys del Centre d'Informació de l'Estany de Sils, i s'han previst una sèrie d'actes per celebrar, doncs, al llarg d'aquest 2014. Cal remarcar, per cert, que s'acaba de publicar un cens de les aus aquàtiques hivernants en aquesta zona —cens que s'està fent des del 2001—, la quantitat de les quals

s'ha comprovat que, en el cas d'algunes espècies —els ànecs, per exemple— va de baixa. Només s'ha detectat un nombre d'exemplars normal en el cas dels xarxets i dels collverds. Les espècies més estables són els ardeids (bernats pescaires, martinets...) i els rapinyaires. Els limícoles també han disminuït (el becadell, sobretot). Les causes del fenomen poden raure en la pressió humana sobre un espai més aviat petit, l'escassa aigua que hi va haver la tardor passada a l'estany, i la manca de gestió i actuacions dels últims anys. Per contra, enguany s'ha fet una crema controlada a la zona de l'estany per reduir l'acumulació de biomassa que comproment el moviment de la fauna que hi habita.

Lloret: campanya publicitària

Els estaments turístics i, òbviament, l'Ajuntament, han tirat endavant una campanya a favor de la imatge de Lloret que, a parer de la majoria de gent, toca de peus a terra i desvirtua el clixé que circula, sovint, de la població costabravenca. La propaganda comença fent referència a algun dels tòpics atribuïts a la vila de *Marina* i, tot seguit, apunta possibilitats diferents i espais i accions gairebé inèdits, que Lloret de Mar ofereix i que poden omplir a plena satisfacció tota una estada de vacances, més enllà d'allò que la gent suposa com a situacions habituals a la vila marineria. Acaba amb un eslògan simpàtic

que es resumeix amb aquestes frases: «Vine, viu-lo. Comparteix Lloret. Viu Lloret». La intenció és bona, i considerem que la campanya és reeixida. Només cal que els serveis municipals de tot ordre —la policia, sobretot— i els mateixos empresaris hotelers i d'activitats similars ajudin a fer complir els mínims perquè tot això es faci realitat.

Blanes: adéu a les monges del Cor de Maria

L'edat i la manca de noves vocacions han aconsellat a les monges del Cor de Maria de Blanes de replegar-se cap a la casa mare d'Olot i deixar el seu col·legi en mans d'una fundació. La congregació havia estat fundada pel canonge Joaquim Masmitjà a la ciutat dels volcans l'any 1848 perquè es dediquessin a la formació de les nenes i nois sense recursos. L'any 1880, sis religioses van arribar a Blanes per fundar un nou col·legi i convent. Cinc anys abans, el 6 de novembre, havien fundat també un col·legi a Lloret. Aquest no va arribar als cent anys de vida ja que, entorn del 1970, les monges que hi quedaven van passar a engruixir la comunitat blanenca. Ara és Blanes que perd l'acció de les religioses, després de gaudir de la seva feina durant 134 anys: noranta a l'edifici del carrer del Forn de la Calç, prop de la riera, i la resta en el col·legi edificat al peu de la muntanya de Sant Joan, després que el 1970 adquirissin unes vinyes en el sector del Mont-Ferrant.

GIRONINS A L'EXTERIOR

josep pujol

Exportem Vicenç Bou | En el seu moment també se'l van quedar a Barcelona. Vicenç Bou va fer el salt de Torroella de Montgrí al Paral·lel amb les seves sardanes, des que el 1915 «El saltiró de la cardina» va tenir lletra, apta per ser cantada per cupletistes com Pilar Alonso o Mercè Serós. Va resultar que les seves melodies eren caramels de menta per a la veu, llamineres, però, per a alguns crítics, poc vitamíniques. Amb Bou va esclatar la música gironina com a fenomen de país i de masses, dècades abans de *Sopa de Cabra* i del rock català. S'hi va quedar més de deu anys, vivint-hi una bohèmia daurada que sempre va recordar amb emoció quan va tornar a la vila vella.

Enguany el flabiolaire dels Montgrins i l'autor de «Llevantina» ha tornat a Barcelona, en forma d'exposició. Produïda pel Museu de la Mediterrània, aprofitant el seu fons arxivístic, i comissionada per Oriol Oller, musicòleg i tible —un altre empordanès transportat a Barcelona—, «Vicenç Bou. De la Plaça al Paral·lel» ha recordat i engrunat l'exitosa trajectòria del compositor més popular. I ho ha fet en la línia renovadora dels recents estudis sobre la sardana, sense tants prejudicis puristes que han encarronat el gènere. Després de can Quintana, l'exposició s'ha pogut veure al Museu d'Història de Catalunya, aprofitant que Barcelona és la capital de la sardana. Que una exposició així traspassi els límits del comtat d'Empúries ha de ser notícia per força.